

卐卐

શ્રી આ ત્મા નં દ પ્ર કા શ

卐卐

*
સુખ અને આનંદ એવા અત્તર છે કે જેટલા
પ્રમાણમાં તમે બીજાઓને આપશો એટલી વધારે
સુગંધ તમારા પોતાના અંતરગમાં પ્રસરશે.
*

પુસ્તક : ૮૬

અંક : ૭

વૈશાખ

મે

૧૯૮૯

આત્મ સંવત ૯૪

વીર સંવત ૨૫૧૪

વિક્રમ સંવત ૨૦૪૫

અ નુ ક મ ણિ ળ

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
(૧)	“નમસ્કાર મહામંત્ર	સંકલન : હીરાલાલ ખી. શાહ	૧૦૧
(૨)	ગુરુઓ કરમના ખેલ	કુમારી જ્યોતિ પ્રતાપરાય શાહ	૧૦૫
(૩)	પ્રભુ મહાવીરનો જન્મ મહોત્સવ ઉજવાય-હૈયું પ્રેમ થકી છલકાય	સંકલન : પ્રફુલ્લાબેન રસિકલાલ વોરા	૧૦૯
(૪)	વિશ્વને પ્રભુ મહાવીરની મહાન લેટ	શ્રી સંજય એસ. ઠાર	૧૧૧
(૫)	દિવ્ય સંદેશ પ્રભુ મહાવીરનો	સત ચિદાનંદ	૧૧૩
(૬)	વિશ્વ દષ્ટિ	પૂં ૫૦ ભદ્રંકરવિજયજી	૧૧૫
(૭)	સ્નેહ પરિણામ	પૂં ૫૦ ભદ્રંકરવિજયજી	૧૧૬

માન્યવર સભાસદ બંધુઓ અને બહેનો,

આ સભાનો હવે તો વાર્ષિક ઉત્સવ શ્રી તાલધ્વજગિરિ ઉપર સંવત ૨૦૪૯ના જેઠ શુદ્ધ ૧ ને તા. ૪-૬-૮૯ના રોજ ઉજવવામાં આવશે. આ પ્રસંગે સવારમાં તાલધ્વજગિરિ ઉપર સ્વ. શેઠશ્રી મૂળચંદ નથુભાઈ તરફથી પૂજા ભણાવવામાં આવશે. તેમજ સ્વ વોરા હડીસંગ ઝવેરભાઈ તથા ભાવનગરવાળા શેઠશ્રી નાનચંદ તારાચંદ તથા શેઠશ્રી ધનવંતરાય રતીલાલ છગનલાલ (અંગિકા સ્ટીલવાળા) તથા શેઠશ્રી સલોત ચુનીલાલ રતીલાલ અને તેમના ધર્મપત્ની અ. સૌ. જમુમતીબેન ચુનીલાલ તથા ભુપતરાય નાથાલાલ શાહ (મહાવીર કોર્પોરેશન દરબારગઢવાળા) અને તેમના માતૃશ્રી અંજવાળીબેન વચ્છરાજ તરફથી સવારે અને સાંજે ગુરુભક્તિ અને સ્વામીભક્તિ કરવામાં આવશે. તો આપશ્રીને તા. ૪-૮-૮૯ના રોજ સવારના તળાજ પધારવા આમંત્રણ છે તો પધારશોજી.

લા.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર.

સ્વર્ગવાસ નોંધ

શ્રી રતનશીભાઈ ગુલાબચંદભાઈ શાહ (ઉં. વર્ષ ૮૦) તા. ૧૫-૪-૮૯ના રોજ ભાવનગર મુકામે સ્વર્ગવાસી થયેલ છે. તેઓશ્રી આ સભાના આજીવન સભ્ય હતા, ધાર્મિક વૃત્તિવાળા અને મિલનસાર સ્વભાવના હતા. તેમના કુટુંબીજનો પર આવી પડેલ દુઃખમાં અમે સમવેદના પ્રગટ કરીએ છીએ તેઓશ્રીના આત્માને પરમ શાંતિ મળે એવી પ્રભુ પાસે પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

માનદૂતત્રી : શ્રી કાન્તિલાલ જે. દોશી એમ. એ.

માનદ્ સહત્રી : કુ. પ્રફુલ્લા રશિકલાલ વોરા એમ.એ.; એમ.એડ.

વર્ષ : ૮૬] *

વિ. સં. ૨૦૪૫ વૈશાખ-મે-૮૬

* [અંક : ૭

“ નમસ્કાર-મહામંત્ર ”

સંકલન :- શ્રી હીરાલાલ બી. શાહ

નવકાર મહામા :- ચૌદ પૂર્વરૂપ વિશાળ શ્રુતના સાર રૂપ નવકાર મંત્ર છે. નવકારના દરેક અક્ષરોને મંત્રવિદો મહાન મંત્રરૂપ માને છે આઠ સંપદા અને નવ પદમાં, નમસ્કાર પદના પાંત્રોશ અક્ષરો ચુલિકાના ૩૩ અક્ષરો મળી અહસરે અક્ષરોને સંપૂર્ણપણે દેવાધિષ્ઠિત માનેલા છે જેના સમ્યગ્ આરાધનથી આરાધક અષ્ટ મહા સિદ્ધિ અને નવ મહાનિધિરૂપ બાહ્ય અને અભ્યંતર બંને પ્રકારની સંપદા સંપ્રાપ્ત કરે છે. સુદેવ સુશુરુ, અને સદ્ધર્મ રૂપ તત્ત્વત્રયી સાથે જેના પદો સદાકાળ સંકલિત છે. સમ્યગ્ દર્શન, સમ્યગ્ જ્ઞાન અને સમ્યક્ આરિત્ર રૂપ રત્નત્રયીના પરમ પૂનિત પ્રકાશથી જેના સર્વાંગ અક્ષરો પ્રકાશિત છે. સર્વ તીર્થનું તીર્થ, સર્વ મંત્રનો મંત્ર, સર્વ નિધાનમાં શ્રેષ્ઠ નિધાન, એવા મહામંત્ર નવકારનું ત્રિકરણ શુદ્ધિથી ધ્યાન કરવું તે સર્વ શ્રેયપ્રાપ્તિનો શ્રેષ્ઠ ઉપાય છે. જે સર્વ મંગલ સમૂહની માંગ-લિકતાના મહાલય રૂપ અબોહ અને શ્રેષ્ઠ ભાવ-મંગલ છે. જેમ કાળનું સ્વરૂપ અનાદિ અનંત છે. તેમ નવકાર મંત્રનું હોવું અનાદિ અનંત છે.

શ્રી અરિહંત, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને સાધુ મહારાજ એ પાંચે પરમેષ્ઠી ભગવંતો અનુક્રમે બાર-આઠ-છત્રીશ-પચ્ચીશ અને સત્યાવીશ શુભોના

ધારક છે. જેના સર્વ શુભો ૧૦૮ થાય છે. એ ૧૦૮ શુભોના શુભસમૂહરૂપ નવકાર મંત્રનું સ્મરણ મોક્ષદાયક બને છે.

પાંચ પરમેષ્ઠીની યોગબ :- પરમેષ્ઠી એટલે પરમ-શ્રેષ્ઠ સ્થાને રહેલા, અર્થાત્ શ્રેષ્ઠ અવસ્થાને પામેલા. એમાં પ્રથમ પરમેષ્ઠી પદે બિરાજમાન પરમાત્મા શ્રી અરિહંત દેવ છે. જૈન દર્શનના મૂળ ઉત્પાદક છે. અર્થાત્ સત્તત્ત્વોના આધ્ય પ્રકાશક અને સદ્ધર્મના સ્થાપક હોવાથી એ પ્રથમ પરમેષ્ઠી છે. શ્રી અરિહંત પરમાત્મા, શ્રી જિનેશ્વરદેવ, તીર્થંકરદેવ, વીતરાગ પરમાત્મા, સર્વજ્ઞ પરમાત્મા અને જિનેન્દ્ર ભગવાન વગેરે નામોથી પણ સંજો-ધાય છે. અરિહંત શબ્દથી એ ભાવ લેવાના છે. એક પુણ્ય પ્રાપ્ત અષ્ટ મહાપ્રાતિહાર્ય શોભાને યોગ્ય છે તે અને બીજી રાગદ્રોષાદિ મહાઅંતર શત્રુને હણનારા છે તે અરિહંત. તેઓ છેલ્લેથી ત્રીજા ભવમાં આખા વિશ્વને તારવાની કરુણા ભાવનાના બળ ઉપર અને વીસ સ્થાનકની ઉચ્ચ ઉપાસનાના પ્રતાપે તીર્થંકરના બનવાનું પુણ્ય ઉપાર્જન કરે છે. એ પછી તીર્થંકરના ભવમાં ઉત્તમ રાજ-કુલાહિમાં જન્મ પામતાં જ વિશિષ્ટ અવધિજ્ઞાન, અબીભત્સ ધાતુઓવાળું અલૌકિક શરીર, અપ્રતિમ-રૂપ, સુગંધી શ્વાસોશ્વાસ, યાવજાતીય નીરોગિતા

અને મહારાજ મહારાજ વિવિધ વર્ગો અધિકારોની પરિવર્તલા છે. દેવાંગનાના સૂતિકર્મ અને ઇન્દ્રો મહારાજઓના અને દેવોના જન્મભિષેકની પૂજા પામેલા છે. માતાપિતાના બાદશાહી લાડકોડ પામતા ઉછરે છે. છતાં હૃદયથી મહાનિરાગી હોય છે, જન્મતા જ મળતા ઇન્દ્ર મહારાજઓનાં મનમાં એમને ગર્વ ઉત્કર્ષ હોતો નથી. રાજ્યના અધિપતિ સમ્રાટ રાજા થાય ત્યાં એમને આસકિત હોતી નથી. અને સધળું છોડી શ્રમણ બને ત્યાં એમનામાં કાયા પ્રત્યે સુખશીલતા હોતી નથી. સંયમ પંથે વિચરે છે ત્યારે એક માત્ર કર્મક્ષયનું લક્ષ્ય રાખી, કઠોર વ્રતપાલન, તીવ્ર તપસ્યા, તેજસ્વી ત્યાગ, પ્રબળ પરિસહ પર વિજય, ઘોર ઉપસર્ગનું સમભાવે વેદન, અને નિરંતર ધારાબદ્ધ જ્ઞાન વગેરે આવરે છે. સાધનાને અંતે જ્ઞાનાવરણીય આદિ ચાર ધનધાતી કર્મને આત્મા પરથી દૂર કરી વીતરાગ સર્વજ્ઞ બને છે. અનંતદર્શન, અનંતજ્ઞાન, અનંત ચારિત્ર (વીતરાગતા) અને અનંતવીર્ય એ ચાર અનંતા પ્રાપ્ત કરે છે.

અહિં પૂર્વે ઉપાર્જેલ તીર્થંકરપણાનું પુણ્ય ઉદયમાં આવે છે. તેથી તેઓની સેવામાં આડ પ્રતિહાર્ય નિરંતર સેવામાં હાજર રહે છે. તે આ પ્રમાણે છે. રત્નમય સિંહાસન, વીંજાના આમર, છત્ર, ભામંડલ, હન્દુભિ, દિવ્ય દ્વનિ, પુષ્પવૃષ્ટિ અને અશોકવૃક્ષ. આ આડે પ્રતિહાર્યો દેવરચિત હોય છે. પ્રભુની ભક્તિથી અને પ્રભુના પુન્ય પ્રભાવના આકર્ષણે દેવો આ આડ પ્રતિહાર્યોની અને અન્ય દૈવકૃત અતિશયોની રચના કરી અતિ ઉત્ત્લસિત ભાવે પ્રભુની સેવા-ભક્તિને અપૂર્વ લાભ મેળવે છે. અરિહંત ભગવંતના ચાર અતિશયરૂપ ચાર ગુણો છે,

૧. જ્ઞાનાઅતિશય :- તેનાથી લોકલોકના અર્થાત્ સમસ્ત ચરાચર પદાર્થોના ભૂત-ભવિષ્ય, વર્તમાનના સર્વ ભાવો જાણે છે.

૨. વચનાઅતિશય :- તેનાથી દેવ, મનુષ્ય, તીર્થંકર સર્વેને સમજાય એવી અને એકી સાથે

હજારો કહેણે દૂર કરી સંવેગ વૈરાગ્ય નીતારી પાંત્રીસ અતિશયવાળી તત્ત્વવાણી પ્રકાશે છે. જે સાંભળતા ન લાગે થાક, ન લાગે ભૂખ, કે ન લાગે તરસ, એટલી બધી અમૃત કરતા ય અધિકી મીઠી હોય છે.

૩. પૂજા અતિશય :- તેનાથી નરેન્દ્રો-દેવેન્દ્રો-થી પૂજાય છે. દેશના ભૂમી માટે સમવસરણ દેવો રચે છે. જેમાં રજત, સુવર્ણ અને રત્નના ત્રણ ગઢ ઉપર દેવ મનુષ્યોની બાર પર્ષાદાની વચમાં તીર્થંકર પરમાત્મા દેશના આપે છે.

૪. અપાયાપગમાતિશય :- તેનાથી શ્રી અરિહંત પરમાત્માની આસપાસના સવાસો યોજન જેટલા ક્ષેત્રમાંથી જનતાના મારી, મરકી જેવા ઉપદ્રવોરૂપી અપાયો દૂર થઈ જાય છે. તેમજ પાતાના રાગદ્વેષાદિ અપાયો પણ દૂર થયેલા છે. આડ પ્રતિહાર્ય અને ચાર અતિશય મળી અરિહંત પરમાત્માના બાર ગુણો છે.

શ્રી સિદ્ધ ભગવાન :- તેઓ આડે પ્રકારના કર્મના મળથી રહિત બન્યા હોવાથી અત્યંત નિર્મળ આડ ગુણવાળા બનેલ છે. ચાર ધાતીકર્મના નાશથી અનંતજ્ઞાન, અનંતદર્શન, અનંત વીતરાગતા અને અનંતવીર્યવાળા ચાર ગુણો છે.

બાકીના ચાર અધાતી પૈકી વેદનીય કર્મના નાશથી અનંત અવ્યાબાધ મુખ, આયુઃ કર્મના નાશથી અશ્વય, અબ્જર-અમર સ્થિતિ, નામકર્મના નાશથી અરૂપિપણું અને જાત્ર કર્મના નાશથી અશુરુલ્લઘુતા પ્રાપ્ત થાય છે. આ આડ ગુણો એ આત્માના સહજ ગુણો છે. તે નવા ઉપજતા નથી પણ કર્મ દ્વારા અવરણેલાં હતાં, દબાયેલાં હતાં. તે કર્મ આવરણો દૂર થતા સ્વસ્વરૂપે જળકી ઊઠે છે, પ્રગટ થાય છે. એ રીતે સિદ્ધ ભગવંતો નિરંજન-નિરાકાર છે, સર્વજ્ઞ-સર્વદર્શી છે. શુદ્ધ જ્ઞાતા દૃષ્ટા છે, શાશ્વત જ્યોતિ છે, સ્વતંત્ર છે. સ્વરમણમાં મજા છે. જ્ઞાનથી સર્વવ્યાપી છે, અનંત સુખલોકતા છે. સર્વ શત્રુના ક્ષયથી, સર્વ રોગના નાશથી, સર્વ

પદાર્થના સમર્થથી અને સર્વ ઈચ્છાની પૂર્તિથી જે સુખ થાય તેના કરતા અનંત ગુણ સુખ સિદ્ધ ભગવંતોનું છે.

શ્રી આચાર્ય ભગવંત :- ત્રીજું પરમેષ્ઠીપદ આચાર્ય ભગવંતથી અલંકૃત છે. શ્રી અરિહંત પરમાત્માની ગેરહાજરીમાં શ્રી જિનશાસનનું સુકાન સંભાળી શકે તેવા ગુણો અને એવું સામર્થ્ય તેઓ ધરાવે છે. શ્રી જિન પ્રવચનની પ્રભાવકતા, સ્વ-પર શાસ્ત્ર કુશલતા, સુયોગ્ય શિષ્ય સમૂહનું નેતૃત્વ, અપ્રમત્તતા વિગેરે અનેક વિશેષતાઓને ધરનારા છે. અનંત કાળથી ભવાટવીમાં ભમતા રખડતા જીવોને આચાર્ય ભગવાન માનવ જીવના મૂલ્ય અને કર્તવ્ય પંથ સૂઝાડી ઉન્નતિના માર્ગે ચઢાવે છે.

સંકુચિતમતિ, ભૌતિક દષ્ટિ, વાસના અને વિકાર ઈર્ષ્યા અને કલેશ, ગર્વ અને સ્વાર્થ, મમતા અને માયા, લય અને હાયવોય વગેરે અનેક દ્વેષોને શાંત કરી આચાર્ય ભગવાન જીવોને સુંદર સમાધિનું આરોગ્ય આપે છે. આચાર્ય ભગવાનના ૩૬ ગુણો છે. તેઓ ૫ ઇન્દ્રિયોના નિગ્રાહક છે. ૯ વિધિગ્રહ-ચર્યાધારક છે. ૪ પ્રકારના કપાયથી મુક્ત છે. ૫ મહાવ્રતધારક છે. ૫ પંચાચારને પાળનાર છે. ૫ સમિતિ અને ૩ ગુપ્તિનું પાલન કરનારા છે.

શ્રી ઉપાધ્યાય ભગવંત :- ઉપાધ્યાય ભગવંત સાધુ મહારાજઓને સૂત્ર સિદ્ધાન્તોના પાઠક હોય છે. તેઓના પચીસ ગુણ છે. ૧૧ અંગનામના આગમ, ૧૨ ઉપાંગ. ૧ ચરણ સિત્તરી, ૧ કરણ-સિત્તરીના વાચક છે. એથી ૨૫ ગુણોને ધરનારા કહેવાય છે. વર્તમાન યુગમાં અંગ, ઉપાંગ, પચન્ના, છેદસૂત્ર, મૂળસૂત્ર વગેરે સૂત્રોને નિયુક્તિ, ભાષ્ય, ચૂંટણી, ટીકા સાથે ભણાવે છે એ રીતે શ્રુત પ્રવાહને વહેતો રાખનાર શ્રી જિન પ્રવચનના સ્તંભ છે. તેઓશ્રી શાંત, સમતા અને ઉત્સાહથી શિષ્યોને તૈયાર કરતા હોય શ્રી સંઘના મહાન ઉપકારક છે.

શ્રી સાધુ ભગવંત :- ગૃહસ્થપણુનો ત્યાગ

કરી લેઈ સંન્યાસ મૂરી સર્વ પાપ વ્યાપારોને પ્રતિજ્ઞા પૂર્વક છોડીને અલૌકિક સાધુતાને અંગીકાર કરનારા હોય છે.

પાંચ મહાવ્રતની ભીષ્મ પ્રતિજ્ઞા સ્વીકારી એ સૂક્ષ્મ જીવની પણ હિંસા મનથી પણ જાતે કરતા નથી, ખીજા પાસે કરાવતા નથી, અને કરનારને સારો માનતા નથી. એવી રીતે સૂક્ષ્મ જૂઠ, ચોરી, વિષય સેવન અને પરિચિદ્ધ ધારણતા નવ કોટિએ ત્યાગી હોય છે. નવકોટિ ત્યાગ એટલે મન, વચન, અને કાયાએ ન કરવું, ન કરાવવું અને ન અનુ-મોહન આપવું. જીવન આખુંય શાસ્ત્રાધ્યયન, ચિંતન-અધ્યાપન, ધ્યાન, ત્યાગ, તપસ્યા, ઇન્દ્રિય નિગ્રહ, મનશુદ્ધિ, ક્ષુધાતૃષ્ણામાન તપમનાદિ પરીસહન વગેરે-માં પસાર કરે છે. તેઓશ્રીના ૨૭ ગુણો છે.

૫ પાંચમહાવ્રતધારક, ૧ રાત્રિભોજન ત્યાગ.
૬ કાય જીવરક્ષક ૫ પાંચ ઇન્દ્રિયનિગ્રહ
૧ લોભનિગ્રહ ૧ ક્ષમા ગુણધારક
૧ નિર્મળચિત્ત ૧ પરિલેહણ વિશુદ્ધિ
૧ સંયમ યોગપ્રવૃત્ત ૩ ત્રણ, અકુશયોગના રોધક, ૧ પરિપહ સહન કરનાર, ૧ મરણાંત ઉપસર્ગ સહન કરનાર. સત્યવાચીશ ગુણોને ઉજમાળ રીતે ધારણ કરીને સાધુ ભગવંતો આરિત્ર ધર્મનું પાલન કરે છે. સાધુ ભગવંતોને દશપ્રકાર ચતિધર્મ પાળવાનો છે. તે આ :- ક્ષમા, મૃદુતા, સરળતા, નિર્લોભતા, તપ, સંયમ, સત્ય, શૌચ (મનની પવિત્રતા), બ્રહ્મચર્ય અને અપરિચિદ્ધ, શ્રી નમસ્કાર મહામંત્ર એ નવપદોનું અનેકું મહામંગલસૂત્ર છે. એના પ્રારભનાં પાંચ પદોમાં પાંચે પરમેષ્ઠીને નમસ્કાર કરેલ છે. પછીના બે પદોથી આ પાંચને કરેલો નમસ્કાર સર્વ પાપનો નાશ કરે છે. અને છેવટના બે પદોમાં સર્વ કરતાં શ્રેષ્ઠ મંગલ કરીને તેનો મહીમા ગાવામાં આવ્યો છે.

નમસ્કાર મહામંત્ર આપણને ઘણી વાતો શીખવી જાય છે. આ પંચપરમેષ્ઠી નમસ્કારમાં એકનો પણ વ્યક્તિગત ઉદ્દેશ નથી, પરંતુ તે તે ગુણોનો નિર્દેશ છે. શ્રી જિનશાસનની આ સર્વમાન્ય

નિષ્પક્ષતાનું પ્રદર્શન છે. જગતમાં સાચા પૂજ્ય, સાચા ધ્યેય, અને સાચા શરણ્ય કોણ હોય શકે એનો સાચો નિર્દેશ છે.

પંચ પરમેષ્ઠીને નમસ્કાર કરવાથી આત્મામાં પ્રશસ્ત કોટિના શુભ અધ્યવસાય પ્રગટે છે, એથી મહાન અંતરાયો તુટે છે અને કર્મના બંધનો કપાય છે. તેનાથી આત્મા અને મન પવિત્ર બને છે અન્ય મંત્રોથી થતી ઈષ્ટ સિદ્ધિ કરતાં ઘણી ઉંચી ઈષ્ટ સિદ્ધિ આ મહામંત્રથી થાય છે. મોક્ષનું અનંત સુખ આ મહામંત્ર અપાવે છે. જીવનના અંત કાલે પણ આ મહામંત્રનું આલંબન કરવાથી જીવનભરનો પણ પાપી આત્મા એકવાર સદ્ગતિ પામે છે. કષ્ટમય કે દીર્ઘ સાધના કર્યા વિના પણ

નમસ્કાર મહામંત્રના પ્રજાવથી સામાન્ય મનુષ્યને પણ મહાન કાર્ય સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે, વિદ્યા મંત્રના પારંગત મહાપુરૂષો પણ અંતે નમસ્કાર મહામંત્રનું સ્મરણ કરે છે,

નમસ્કાર મહામંત્ર એ અગિયાર શ્રુતનો સાર છે. એના ધ્યાનમાં મહાજ્ઞાની મહર્ષિઓ પણ જીવનનો અંતિમ કાલ વીતાવે છે. એમાં કલ્યાણ સ્વરૂપ અનંત અર્થો ભર્યા છે. એ સુખ અને દુઃખની સર્વ સ્થિતિમાં સ્મરણીય છે: સર્વ શ્રેષ્ઠ ધ્યેય, ધ્યાતા અને સ્થાનનો દર્શક છે. આપણે બધાએ નમસ્કાર મહામંત્રને આપણા જીવનમાં યોગ્યપ્રમાણે કરવાનો છે. એજ શુભ ભાવના.

મુંબઈ જતા દરદીઓને

કેન્સર અને બીજા રોગોના ઉપચાર માટે મુંબઈ જનાર રોગીઓ અને તેમનાં સગાં-સંબંધીઓને માટે રહેવા-જમવાનો પ્રશ્ન મૂકવતો હોય છે. સગાં-સંબંધીઓનાં મુંબઈમાં ઘર નાનાં ને બધાં વ્યવસ્થાથી હોય તો તેમને ત્યાંયે લાંબા ગાળા માટે રહેવાનું ન શકે.

મુંબઈમાં ગાડગે મહારાજ ધર્મશાળા ટ્રસ્ટ અને શ્રીમતી દિવાળીબહેન મોહનલાલ મહેતા ચેરિટેબલ ટ્રસ્ટના સહયોગથી નાત-જાત-ધર્મના ભેદભાવ વગર દાકતરી સારવાર અર્થે મુંબઈ જતા ગરીબ, પછાત અને મધ્યમ વર્ગના દર્દીઓ તેમજ તેમનાં સગાં-સંબંધીઓ માટે ધર્મશાળાની મુંબઈના હાઈસમા દાદર વિસ્તારમાં વ્યવસ્થા કરવામાં આવી છે.

૮૫૦ પથારીની સગવડવાળી આ ધર્મશાળામાં ગાદલાં-ગોદડાં-ભોજન સહિતની તમામ વ્યવસ્થા છે. રહેવા માટે રોજના રૂ. ૨/- અને ભોજન માટે રોજના ફક્ત રૂ. ૨/- (બે) વ્યક્તિ દીઠ લેવામાં આવે છે. તદ્દન ગરીબોને તેય માફ કરવામાં આવે છે. ધર્મશાળાનું નામ-કામ નીચે પ્રમાણે છે.

શ્રીમતી કમલા મહેતા કોન્વેલેસન્ટ હોમ, ૧/૭૩, દાદર કોસ લેન, રણજીત સ્કૂલીયા પાસે, દાદાસાહેબ ફાળકે રોડ, દાદર (સેન્ટ્રલ રેલ્વે) મુંબઈ-૪૦૦૦૧૪ ફોન નં. ૪૪૮૪૯૬ તથા ૪૧૧૧૪૯૬

૧૬-૪-૮૯ 'ભૂમિપુત્ર'માંથી

જુઓ કરમનાં ખેલ !

કુમારી જ્યોતિ પ્રતાપરાય શાહ

“જીવનમાં સુખદુઃખ કર્મને જ આધીન છે,”
જેન ધર્મનાં આ પાયાનાં સિદ્ધાંતને સમર્થન આપતી
આ કથા છે ‘કામલત્તાની !’

પૃથ્વીનાં પનોતા પટ પર ‘શિવપુર’ નામનું
નગર શોભતું હતું. આ નગરમાં એક ગ્રામણ્ય રહે.
તેનું નામ ‘માધવ’. પૂર્વભવના પુણ્યકાર્યોથી
તેનાં ઘરઆંગણે ગુલાબની પાંખડી જેવી સુકોમળ,
મયુરનૃત્ય જેવી નયનરમ્ય, માનસરોવરની હંસલી
જેવી પ્રિય અને આકાશની પરી જેવી સુંદર સુંદરી
‘કામલત્તા’ કિલ્લોલ કરતી હતી. નારી કામણગારી
હતી, તો નર હતો કામદેવને સદેહે અવતાર !
પ્રકૃતિ અને પુરુષની જાણે જુગતે જોડી મળી હતી.
આ દંપતિની સંસારવેલ પર એક સુંદર પુષ્પ
ખિલખિલાટ હસતું હતું. આ ફૂલ એટલે નાનકડો
‘કેશવ !’

‘શિવપુરની’ સોનેરી ધરતી પર ઉપારાણીએ તેજનાં
પુંજે બિછાવ્યા અને પેલી ‘આર્યા’નારીએ આંખો
ઘોલી પોતાનાં લાડલાને અંતરનાં અમીરસ પાદ,
ગાલ પર ચૂમીઓ ભરતાં તેણે મમતાનું ઝરાણું વાણી
દ્વારા વરસાવી કહ્યું, “સૂઈ જા, બેટા, હું હંમણું
જ પાણી ભરીને આવીશ હો....!”

હાથમાં બેઠું લઈ તે પાણી ભરવા ચાલી અને
તરત જ ‘ઘૂવડ’ બોલ્યું, જાણે અમંગળની છડી
પોકારતું ન હોય....! અનેક અરમાનો સાથે નીક-
બેલી આ નારીને કયાથી ખબર હોય કે જે બાળક
તેના હાલરડાને હલકાર સાંભળવા તલસી રહ્યું છે,
તે બહાલા પુત્ર અને પ્યારા પતિ સાથે તેને
વરસોનો વિભોગ થવાનો છે? વિધિની વકતારી તેને
ખબર નહોતી અને તેથી જ પ્રકૃતિનાં પાલવ સમી
ધરતી પર તેનાં પગલાં ભલે સરોવર તરફ આગળ

વધતાં હતાં, પરંતુ તેનું હૈયું તો તેનાથીય વધુ
ઝડપે તેના ઘેર પહોંચી ચૂક્યું હતું. અરે, મારો
લાલ રહતો હશે તો...? બાળકને મળવા માટે
‘માતાનું’ હૈયું અધીરું બન્યું !

મનમાં તો ઉમ્મીદોની મહેલાતો ચણાતી હતી.
પરંતુ ત્યાં જ અચાનક એક સાથે ફૂટેલી અનેક
બંદુકોના ધડાકાએ તેને સબગ બનાવી દીધી.
દુશ્મન રાજના સૈનિકોએ ચારે બાજુથી ગામને ઘેરી
લીધું હતું. દુશ્મનોનાં ડરથી નાસતા માનવીઓની
સાથે તે પણ ઘર તરફ જલ્દીથી દોડવાં ગઈ, પરંતુ
કાશ ! ઘરના આંગણાને અને આ અભાગી
નારીને તો ઘણું છેટું પડી ગયું. મનમાં
સંજોડી કલ્પનાની સૃષ્ટિ માટીમાં મળી ગઈ. કાળ
અને કિસ્મતની કરવટે એક કરાણુ કહાની સર્જી.
પોતાના જ ગામનાં પાદરમાં દુશ્મન રાજના સૈન-
િકોએ તેને લૂંટી અને પોતાનાં રાજને સોંપી દીધી.

રૂપાળી પનીહારી તો રાજને જોતાં વેત જ
ગમી ગઈ. સત્તા, શરાબ, સૌન્દર્ય અને સુંદરીનાં
નશામાં ચકચૂર બનેલાં રાજાએ તો તરત જ તેને
માનીતી પટરાણી બનાવી દીધી !

રાજાઓનાં દુશ્મનાવટનો ભોગ બની, બિચારી
નિર્દોષ કામલત્તા, ઇશ્વરે આપેલું સૌન્દર્યનું વરદાન
તેને માટે શાપ બની ગયું. ખરેખર કર્મની લીલા
અકળ છે. કર્મરાજના ઇશ્વરે માનવીએ કડપૂતળીની
જેમ સંસારના રંગમંચ પર નાચવું પડે છે !

માનીતી રાણીને ખુશ રાખવા માટે રાજાએ તો
રાજમહેલમાં જાણે સ્વર્ગ ઉભું કર્યું. વિવિધ વાન-
ગીઓ માણી, કિંમતી વસ્ત્ર-અલંકારો ધારણ કરી
બ્યારે તે સોનાના હીડોળે હીચકી, ત્યારે તેના
ઝાંઝરના ઝંણકારે અને કંકણના રણકારે વિલાસી

રાજા મુગ્ધ બની જતો, પરંતુ સોનાનાં પીંજર કરતાં પંખીને મન જેમ આકાશનું મુક્ત વાતાવરણ વધારે પ્રિય છે. તેમજ પંદર-પંદર વરસનો વિભોગ હોવા છતાંય સંજોગોનો શિકાર બનેલી નારીને પ્રીતનાં ગીતથી શુભ્રતુ પોતાનું નાનકડું ‘પ્રેમસદન’ રોજ ચાદ આપે છે. આ લાગણીશીલ નારીને ખાત્રી છે કે એક દિવસ તેને તેનો પ્રિયતમ જરૂર મળશે.

સલુણી સંધ્યાએ મહેલની અટારી પર ગુલાબી આદર બિછાવી છે. મહારાણીના મહેલના ઝરુએ બેઠા છે. મંદ-મંદ સમીરમાં તેની લાલ-લીલી ઓઢણી ઉડી રહી છે. આંખાડાળે પેલી કોયલડી કુંજન કરે છે. જાણે પ્રિયજનના મિલનની ખંસરી બજવતી ન હોય! બસ, આવાં રંગીન સમયે રાજમાર્ગ પરથી એક ચોગી જેવો માનવી, પોતાનું કંઈક ખોવાયું હોય તેવી લાગણી સાથે પસાર થઈ રહ્યો છે. જોગાનુજોગ બરાબર આ જ સમયે રાણીની દષ્ટિ તેના પર પડતાં બંનેની આંખો ત્યાં જ સ્થિર થઈ જાય છે. વિભોગની મૂક વેદના જાણે નયનો દ્વારા વ્યક્ત થાય છે. પતિ ‘માધવને’ જોઈને તેનાં નેત્રે હપ્પના આંસુ આવે છે. રાત-દિવસ તેના મન મંદિરમાં વિરહના ગીત ગાતું પેટું પ્રિયનું પંખી તેને પડકારે છે કે રે પગડી! જેનો વગર અચાહના વરસતાં મેહુલાએ તું આકુળ બની છે. દીવાળીના ઝલતાં દીવડાં પણ તેને નિસ્તેજ લાગ્યા છે અરે! જેને પાછો મેળવવા તે રાત-દિવસ વલખા માર્યા છે. તો પછી આ મિલનના ટાણે તું જહની જેમ બેઠી છે શું? જા હોડ, તારા મન-વલ્લભને મળી લે! પણ રે! તેનાં પગમાં પટેલી મહારાણી પહની બેઠીઓ દોડવાં અધીરા બનેલાં પગને મજબૂરીથી અટકાવી રહી છે. દાસી દ્વારા તે પ્રાદ્વાણને બોલાવી તેનું દારિદ્ર્ય દૂર કરવા માટે અદ્યક દ્રવ્ય આપે છે. દાસીઓને ળીજ કામે બહાર મોકલી પોતે ચૌદશની રાતે મહાકાળી મંદિરમાં રવામીને મળવાનું વચન આપી જલ્દી વિદાય આપે છે. કારણ કે રાજમહેલમાં તો લીંતને પણ કાન હોય છે!

પોતાનું ધ્યેયસિધ્ધ કરવા માટે, વિલાસી

રાજની કામવાસના ઉત્કટ બનાવવાં મહારાણીએ સોળે શણગાર સજ્યા છે. આજે પહેલીવાર રંગ-મહેલમાં તે રાજની રાહ જુએ છે. તેની મીઠી મીઠી વાતો દ્વારા રાજની આંખો તો ઘડીકમાં જ ઘેરાય જાય છે. પરંતુ હૈયામાં કપટ ભર્યું હોવાથી તેને નિંદ્રા આવતી નથી. અતે રાજને ભર-નિદરમાં જોઈ તેણે ભયંકર ચીસ પાડી. ખ્યારી રાણીના અવાજે રાજ તરત જ જાગી ગયો, અને રાણી વધારે જોરથી રહવા લાગી, “ઓયમાં! શું પેટમાં દુઃખે છે? અરે રે, મહારાજ! એક દિવસ મેં મહાકાળીના મંદિરે નોકર-આકર વગર આપણે બંનેએ સાથે દર્શન કરવાનું વ્રત લીધેલું, પરંતુ હું બાધા જ વીસરી ગઈ અને તેથી જ પેટની પીડાના રૂપમાં કાળીનો કોપ મારા પર ઉતર્યો છે.” “હવે તો જો આપ ચૌદશની રાતે મહાકાળીના દર્શને પધારો, તો જ મારી પીડા મટે તેમ છે. આટલી વાત કરતાં તો રાણીએ પેટ પકડીને ‘આકન્દ’ કરવાં માંડ્યું.” સ્ત્રીચરિત્રે તો મંદ-પર્વત જેવો ઋષિમુનિઓના દિલ પણ ડોલાવી દીધો છે, તો પછી આ રાજ તે વળી શી વિસાતમાં? રાજ તો તરત જ માનતાએ જવાં માટે સંમત થઈ ગયો, કે તરત જ અભિનયમાં અજોડ રાણીએ એકાએક ઉભા થઈને, આગસ મરડતાં મરડતાં કહ્યું, “હાશ! હવે મને ચૂંક મટી!” પછી ઉભા થઈ રાજના ચરણ સ્પર્શ કરતાં તે મીઠાશથી બોલી “મહારાજ! “તમારી ધર્મ શ્રદ્ધાએ જ આજે મને બચાવી છે.” રૂપ જોબન અને મધુર વાણી દ્વારા રાજને મૂરંખ બનાવવામાં તે સફળ બની.!

વાદળની વૃષ્ટિ ઝીલવાં તત્પર બનેલાં ચાતક પંખીની જેમ તે હવે ચૌદશની રાત પણ આવી પહોંચી. માનતા કરવાં જતાં મહારાણીના હાથમાં દાસીઓ સોનાના ચૂડાની આગુબાગુ કાચની ચૂડડી પહેરાવતી હતી. પરંતુ પોતાના ભૂતકાળમાં ખોવાયેલી રાણીનાં હાથમાંથી ચૂડડીઓ નીચે પડી અને ફૂટી ગઈ! સ્ત્રીનાં સૌભાગ્યના પ્રતિક સમી લાલ ચૂડડીને ફૂટેલી જોઈ તેનાં દિલને આ સમયે

હેસ લાગી.

રાજા-રાણી બન્ને એકલા દાસ-દાસી વગર પગે ચાલીને મંદિરે ઉપડયા. રાજા આગળ અને રાણી પાછળ ચાલતા હતાં. રાણીને માટે તો આનંદથી ઝૂમી ઉઠવાનું મન થાય એવો આ અવસર હતો. પરંતુ છતાંય રાજા સાથે વિશ્વાસઘાત કરવાનો હોવાથી તેને ખૂબ જ ડર લાગતો હતો. રાજાને તો રાણી ઉપર પૂરેપૂરો વિશ્વાસ હતો તેથી તેણે દર્શન કરવાં જતાં પહેલાં પોતાની તલવાર રાણીનાં હાથમાં સોંપી. રાજા મંદિરમાં પેસવાં જતો હતો ત્યાંજ કપટી રાણીએ સમય પાકી ગયો છે, તેમ સમજી રાજાની તલવારથી તેનું મસ્તક ત્યાંને ત્યાં ઉડાવી દીધું! જેનાં એક અવજે દાસદાસીઓ, પ્રધાનમંડળ અને પ્રજા થરથરી ઉડતી તેવાં સત્તાધારી રાજાના છેલ્લા ડચકા સાંભળનાર પણ કોઈ ન રહ્યું. શું સત્તાનો અસ-ખાળ પુણ્યની હીપોઝીટ ખાલી થતાં ક્ષણવારમાં જ ભાંગીને ભુક્રો થઈ જતો હશે? કે પછી સ્ત્રીના સૌન્દર્ય સાથે સ્વૈરવિહાર કરનાર સ્વચ્છંદી રાજાને સર્જનહારે, કરો તેવું પામે અને વાવે તેવું લખે, તે સત્ય શમજવવાનો જડબેસલાક પ્રયત્ન કર્યો હશે ‘સંસારને સર્જનાર નારીના સ્વગળી ઉઠેલી સ્વમાન અને સ્ત્રીત્વથી તેના હાથે ન કરવા જેવું’ કૃત્ય થઈ ગયું!’

રાજાને મારીને મંદિરના ખૂણામાં સૂતેલાં પોતાનાં પતિને તે ઢંઢોળવા લાગી, પરંતુ પતિ હોય તો જાગેને! કાળો ભયંકર સાપ કરડવાથી માધવ તો ક્યારનો યે મરી ચૂક્યો હતો! ખરેખર કોઈનું જીવન છીનવીને ક્યારેય સુખ મળતું નથી. બાવળ વાવીને કાંઈ ગુલાબ થોડાં ઉગે છે? હાથનાં કર્યા હોયા ઉપર વાગ્યા હતા. પરંતુ હવે વિચારવાનો અવકાશ ન હતો! હવે ભયની તો તલવાર તેના માથે લટકી રહી હતી. તેથી જ બન્ને પતિઓનાં કાળનું નિમિત્ત બનનાર આ ‘વિધવા’ નારી કાળી ભેંકાર રાતે જીવ બચાવવા વનમાં નાસી છૂટી. ખરેખર કરમને

કોઈનીય શરમ નહતી નથી. તે નિરંધાર નારીને વનમાંથી કોઈ માર્ગ મળે તે પહેલાં જ તેને ચારોએ લુંટી લીધી અને વેચી દીધી. એક પ્રખ્યાત ગુણિકાના ઘરે! નસીબની બલિહારી તો જુઓ, ઘડી પહેલાની રાજરાણીને એક વેશ્યા બનવાનો વખત આવ્યો.

આ બાળુ પુત્રને પારણે પોઢાડી પાણી ભરવા નીકળેલી ‘કામલતાનો’ પુત્ર ‘કેશવ’ શૈશવકાળ વટાવી યુવાન બની ગયો. માતા-પિતાના સૌન્દર્ય વારસાથી તેનું યૌવન શોભી ઉઠ્યું. પિતા ‘માધવને’ શોધતો શોધતો ‘કેશવ’ એક દિવસ જ્યાં કામલતા રહેતી હતી. તે જ ગણિકાનાં ઘરે આવી પહોંચ્યો! ઇશ્વરની ઉત્તમ કલાકૃતિસભા આગંતુક યુવાનનું ગુલાબી યૌવન અને ધન દેખી, હર્ષધેલી બનેલી ગણિકાએ આ રાજકુમાર જેવો યુવક કામલતાને જ સોંપ્યો! “કરમના ખેલ તો જુઓ” પાપાનુબંધી પાપોર્ના ઉદ્ધયે સગા મા-દિકરાને કાળબુ કાટી પડે તેવા સ્થળે કેવા હીન સંબંધો દ્વારા મેળાપ કરાવ્યો લોહીનાં સંબંધ પર તો સમયના પડળ ચડી ગયાં હતાં, તેથી જ જનમ દેનાર મા પણ પોતાનાં સંતાનને ન ઓળખી શકી! ભોગવિલાસમાં કેટલો સમય પસાર થયો, તેનો ખ્યાલ ન રહ્યો!

વસંતઋતુની રંગીલી રાત જામી છે. રસ ભરી વાતો કરતાં-કરતાં કામલતા આનાયાસે જ યુવકની મશ્કરી કરતાં પૂછી બેસે છે કે અરે, તમે તો કેવા માણસ છો? આટલા મહિનાઓ થયાં છતાંય, મને તમારા જીવનનો સાચો પરિચય પણ મને કરાવ્યો નથી, આવું કંઈ હોઈ! આ સવાલ સાંભળીને તેણે તો તરત જ પોતાની કથની અથથી ઇતી સુધી ગણિકાને કહી સંભળાવી! કહાની સાંભળતા જ વાસ્તવિકતા અદ્દહાસ્ય કરતી તેની નજર સમક્ષ બડી થઈ ગઈ! પોતાના જ દીકરા સાથે ખેલેલા વાસનાના ખેલની યાદ આવતા તેણે મુંગે મોઢે જ પોતાના જીવન પર ફિટકાર વરસાવ્યો! પોતાનાં ગુલાબની કળી જેવા દીકરાને આ નર્કમાંથી બચા-

વવા માટે ધર્મસંકટની આ પગાની લાગણીઓ પર નિયંત્રણ રાખી એક માતાએ ભવ્ય બલિદાન આપ્યું! આંખો કોરી ઘાંકોર રાખી, હોઠો પર સંયમની અદ્ભુત બાળવી, કાળબત્ત પર પથ્થર રાખી, કોઈ અજ્ઞાનની જેમ, તેણે પોતાની કથની તેનાથી શુભ રાખી, તેની બધી જ વાત સાંભળી લીધી. શિશુના શુભ જીવન માટે અજોડ સમર્પણ કરતી માતાએ એક સ્વજનની જેમ તેને સમજાવી ધંધાર્થે પરદેશ મોકલી દીધો !

પુત્રને વળાવી ગણિકા પાસે આવી તેણે કહ્યું. અરે રે ! મારા અને તારા બન્નેનાં જીવનને ધિક્કાર છે. આવું નીચ કક્ષાનું જીવન જીવવાં કરતાં હવે મને મરણ વધારે પ્રિય લાગે છે. પોતાના આવાં મહાન પાપોની શુદ્ધિ માટે, તેણે સરિતા-કાંઠે ચિત્તા સંગાવી હસતાં મુખે અગ્નિમાં પ્રવેશ કર્યો, પણ હાય રે, નસીબ ! નદીમાં એકાએક પૂર આવ્યા. ચિત્તા ડરી ગઈ, અને તેનાં દેહ પાણીના પ્રવાહમાં તણાતો તણાતો સામે કાંઠે આવ્યો ! નદી કાંઠે બેલાન પડેલી આ નારીને, એક દયાળુ આદીર પોતાનાં ઘરે લઈ જઈ ભરવાણુ બનાવી દીધી !

પ્રભાતના પહોર છે. રૂમ-રૂમ કરતી આ મહીયારી દહીં-દૂધ વેચવાં નીકળી છે. ત્યાંજ અચાનક એક ગાંડાતુર બનેલાં હાથીને જોઈ તે રસ્તે જતી એક પનીહારીની સાથે દોડવા બંધ છે. પરંતુ ત્યાંજ પાણીયારીનું બેડું અને મહીયારીની મટકીઓ નીચે પડતાં જ કુટી બંધ છે. બેડું કુટ-વાથી પાણીયારીનો ઘુસકે ઘુસકે રડવા લાગી, પરંતુ દહીં-દૂધ બેળાવા છતાં ભરવાણુ તો ખરબચડ હસી પડી. નુકશાન થવાં છતાંજ આ મહીયારીને હસતી જોઈ એક રસ્તે ચાલ્યો જતો યુવાન તેને હસવાનું કારણ પુછે છે. આ સણસણતાં સવાલ પુછનારની સામે તે નજર માંડે છે, કે તરત જ પોતાના પુત્રને તે ઓળખી બંધ છે. મંદિરના ઓટલા પર કેશવને બેસાડી પોતાની કથની કહી તેને પુછે છે, વીરા ! તું જ બતાવ કે મારા આ

દુઃખ ભર્યા જીવનમાં હું શેના માટે રડું અને શું ચાદ કરીને હસું ? અંતે મનને મજબુત કરી તેણે કહી જ દીધું, દીકરા ! જે ગણિકા પાસે તે રંગ-રાગના ખેલ ખેલ્યા હતા તે અભાગી નારી બીજી કોઈ નહિ પણ તારી જન્મ દેનાર માં હું જ હતી બેટા-હું જ હતી.....! અને બાણે વીજળીના આંચકો લાગ્યો હોય તેમ કેશવને મૂર્છા આવી ગઈ... અને પડતાં પુત્રને પોતાનાં પાલવમાં પોઢાડી કામલતા તેને ભેટી મન મૂકીને રડી પડી !

મૂર્છા વળ્યા પછી મા-દિકરા બન્ને પોતાના પાપોનો પસ્તાવો કરતાં હતાં ત્યાં જ તે બન્નેના ભાગ્યોદયથી એક પરમ ઉપકારી, પંચમહાવ્રતધારી, જ્ઞાની ‘શુદ્ધેવ’ વિચરતાં વિચરતાં તે જ મંદિર પાસે આવ્યા ! જૈન શાસનનાં જ્યોતિર્ધર સમા એ જ્ઞાની ભગવંતની આંખોમાં રમતી કરુણા, વિશાળ લલાટ પર શોભતું બ્રહ્મચર્યનું તેજ, મુખ પર દેખા દેતું સંયમ અને સરસ્વતીનું મિલન, તેઓ-શ્રીના પગલે-પગલે છતી થઈ સાદાઈ, સદાચારવૃત્તિ, મત્રીભાવના અને ધર્મ પરાયણતાએ બન્નેનાં દિલ રાલાવી દીધાં તેમનો અંતર-આત્મા બોલી ઉઠ્યો કે,

‘આ આવ્યો રે, આવ્યો રે,
અમ દુઃખડાનો હરનારો.....!
અમ અંતરચક્ષુ ઉઘાડનારો.....!’

પ્રભુ ‘મહાવીરની’ અહિંસા, અપરિચ્છ અને સ્વાદ્વાદની રત્નત્રયીને સિંચનાર આ શાસનસમ્રાટના ચરણોમાં માથું ઝુકાવી બન્ને બે હાથ જોડી ગદગ-દીત કંઠે બોલી ઉઠ્યા, કે હે, મહાત્મન ! હે સંત પુરૂષ અમારો ઉદ્ધાર કરો ! અમને રસ્તો બતાવો ! અમારો હાથ ખાલો વિભુ, અમને સત્યનું દર્શન કરાવો ! આ જીવનમાં અમે ઘણાં પાપો કર્યા છે. આ પાપમાંથી અને મુક્તિ અપાવો દેવ ! અમને માર્ગ બતાવો, !

કંઈ કેટલાય પંથ ભૂલાલાં પથિકોને સાચો જીવનપંથ દેખાડનારાં એ પરમપુરૂષ, ભવિજીવ સમજી બન્નેને બોધ આપતાં કહ્યું. “ હે, ભાવિ

જીવો ! જગતમાં તમે જે ઝેરના કટોરાં જીરવ્યા છે. તેને મટે કોઈને ય દોષિત ન માનશો. કારણ કે આપણું જીવનમાં આવતાં દુઃખો આપણું કરેલાં કર્મોનું જ પરિણામ છે. ” જે કર્મે ‘મહાવીરકુમારને’ નટ બની નચાવ્યો, ‘શ્ચુલિભદ્રજીને’ ગાણિકા ‘રૂપ-કોપોનાં’ ઔન્દર્યમાં ફસાવ્યો, સતી ‘કલાવતીજીના’ કાંઠા કપાવ્યા, અરે ! ભગવાન જેવાં ભગવાન ‘મહાવીરનાં’ જ્ઞાનમાં પણ ખીલા ઠોકાવ્યા તો પછી તે કર્મરાજ સામે આપણું તે શું વિસાતમાં....? માટે નૃત્યાંગને ભૂલી, ભવિષ્યને સુધારવા તમારાં વર્તમાનનું સંયમનાં રંગાથી સજ્જતી લ્યો. જૈન ધર્મને સ્વીકારી લ્યો. પ્રભુ ‘મહાવીરનાં’ સિદ્ધાંતોને અપનાવી લ્યો !

મુનિરાજનાં વચનો બન્નેનાં મર્મસ્થાને સ્પર્શી

ગયાં. તેઓનો આત્મ જાગી ઊઠ્યો. બન્નેઓ તે જ દિવસે ગુરૂદેવની પાસે ભાગવતી દીક્ષા લીધી. મન, વચન અને કાયાના ત્રિવેણી સંગમે, પોતે કરેલા પાપોની આલોચના કરવા ઉત્કૃષ્ટ ત્યાગ, તપ અને સંયમ દ્વારા બન્નેઓ કેવલરત્ન પ્રાપ્ત કર્યું ! અનેક જીવોને યોધ પમાડી જગતમાં જૈન શાસનની જ્યતિ ગજવી !

ધન્ય છે એવા આત્માઓને, કે જેણે આ જૈન ધર્મના સિદ્ધાંતોને જાણ્યા, માણ્યા અને જીવનમાં અપનાવી બતાવ્યા ! નમન છે એવા ભવ્યાત્માઓને, કે જેણે જૈન શાસનની આ અમર જ્યોત્સ્ના પોતાની શ્રદ્ધા, સમાકેત અને જ્ઞાનનાં દિવેલ પૂરી, આ દીપકને યુગો સુધી ઝળહળતો રાખ્યો !

❧

પ્રભુને! જન્મોત્સવ ઉજવાય.... હૈયું પ્રેમ થકી છલકાય....

અમણુ ભગવાન મહાવીર સ્વામીની ૨૫૮૭મી જન્મજયંતિની ભારતભરમાં શ્રવેતામ્બર, દિગમ્બર, સ્થાનકવાસી, તેરાપંથી વગેરે દ્વારા થયેલી રંગદર્શી ઉજવણી. ભારતભરના મુખ્ય બજારો તેમજ કાલજાના તથા માંસની દુકાનો પણ બંધ !

આ પ્રસંગે ભારતના પ્રધાનમંત્રીશ્રી રાજીવ ગાંધીએ ભગવાન મહાવીર વનસ્થળીનું ઉદ્ઘાટન કરતા જણાવ્યું હતું કે ભારતના આર્થિક, સામાજિક, સાંસ્કૃતિક અને જૈન સમાજનું યોગદાન સત્તાહીન ય. જનના મહાવીરના વિચારો અદી હજાર વર્ષ પહેલાનાં હતાં છતાં આજે પણ તે અટલા જ મહત્વના છે. અને તેથી જ ગાંધીજી, પંડિત જવાહરલાલ નહેરૂ અને કનિદરાજીએ પોતાની નીતિ ઘડતી વખતે આ વિચારોનું નજર સમક્ષ રાખ્યા હતાં. નૈતિક મૂલ્યોને બચાવવા હશે તો ભગવાન મહાવીરના સિદ્ધાંતો નજર સમક્ષ રાખવા પડશે.

ભગવાન મહાવીર મેમોરીઅલ સમિતિના અધ્યક્ષ સાહુ શ્રેયાંસપ્રસાદ જૈને પ્રધાનમંત્રીશ્રીને મૂર્તિ ભેટ આપી વનસ્થળીની જમીન આપવા માટે આભાર વ્યક્ત કર્યો હતો. સ્વાગત અધ્યક્ષ સાહુ અંગ્રાકકુમાર જૈને વનસ્થળીનું મહત્વ સમજાવતા કહ્યું હતું કે તે માત્ર ઉદ્યાન નથી પણ ભારતનું સાંસ્કૃતિક અને આધ્યાત્મિક કેન્દ્ર બની રહેશે.

આ ઉપરાંત શ્રી એમ. સી. શાહ, શ્રી દીપચંદલાલ ગાર્ગી, ડૉ. એલ. એમ. સિંઘવી, દિગમ્બર આચાર્યશ્રી વિદ્યાનંદ મુનિ, તેરાપંથી આચાર્યશ્રી તુલસી, શ્રવેતામ્બર આચાર્યશ્રી વિજયકન્દ્રદિનન સુરિજી મહારાજ, સ્થાનકવાસી આચાર્ય સત્રાટ આનંદકાપજી વગેરેએ શ્રી મહાવીર વનસ્થળીનો સમારોહ સમય જૈન સમાજની એકતાનું પ્રતિક બની રહેશે તેવી આશા વ્યક્ત કરી હતી.

દિલ્લી જૈન સમાજ દ્વારા ભવ્ય શાભાયાત્રા નીકળેલ, તેમાં જૈન-જૈનતરો તથા સંકુલના જાગોકોએ ભાગ લીધેલ.

મુંબઈમાં પ્રેરણાદાયી શોભાયાત્રા

ભગવાન મહાવીરના સંદેશની પ્રતિતી કરાવતી આ ઘટના બની છે મુંબઈમાં ચારે દીરકા દ્વારા.

જૈન શ્વેતામ્બર કોન્ફરન્સ, દિગમ્બર જૈન તીર્થક્ષેત્ર સમિતિ, તેરાપંથી સભા, સ્થાનકવાસી જૈન કોન્ફરન્સ વગેરે દ્વારા મહાવીર જન્મ કલ્યાણક મહોત્સવની ભવ્ય ઉજવણી કરવામાં આવી. આ પ્રસંગે ઉપસ્થિત પ્રધાનો અને જૈન અગ્રણીઓ દ્વારા એક સૂર વહી રહ્યો હતો—કર્મ આપણાં જીવનનો પ્રાણ છે. આજના વાતાવરણમાં ભગવાન મહાવીરની અહિંસા જ આપણા જીવનને બચાવી શકે તેમ છે.

અમદાવાદમાં અનોખી ભાત પાડતી ઉજવણી

પાલડી ચાર રસ્તા પાસેના મહાવીર જૈન વિદ્યાલય ખાતેથી નીકળેલી વિશાળ શોભાયાત્રા પ્રસંગે રાજ્યના પ્રધાનો, જૈન અગ્રણી શ્રી શ્રેયાંસભાઈ શાહ વગેરે હાજર રહ્યા હતાં.

જૈન આચાર્ય ભગવંત શ્રમદ ચંદ્રોદયસૂરીશ્વરજી મહારાજ સાહેબે આર્ધામૈક દુટુંબાને મકાન માટે આર્થિક સહાયની પ્રશંસા કરી હતી. નવસો આવસોની યોજના બહેર કરી હતી.

આંબાવાડી જૈન સંઘને આંગણે થયેલ સિદ્ધિતપ્ર પ્રસંગે પૂવ અનંતચંદ્ર મુનિરાજશ્રીની શુભ પ્રેરણાથી હેમચન્દ્રાચાર્યની નવમી જન્મ શતાબ્દી નિમિત્તે ડૉ. કુમારપાળ દેસાઈ સંપાદિત વિશિષ્ટ ગ્રંથ “હેમસ્મૃતિ” નું વિમોચન રાજ્યપાલશ્રીએ કર્યું હતું.

ભાવનગરમાં ભવ્ય ઉજવણી

ભારત જૈન મહામંડળ (ભાવનગર શાખા) તથા જૈન સોશલ ટ્રુપ તેમજ જૈન સંઘોના ઉપક્રમે મહાવીર પ્રભુની ૨૫૮૭મી જન્મ જયંતિની ઉજવણી પ્રસંગે શોભાયાત્રાનું આયોજન થયું હતું. તેને અનુલક્ષીને ૨૫૮૭ દીપકનું સુંદર આયોજન કરાયું હતું.

વિવિધ લેખકો-વકતાઓ દ્વારા ભગવાન મહાવીરના ગુણાનુવાદનું સંકલન

- * આસક્તિ છોડી નિર્લેપ બનીએ—મુરેન્દ્રનારાયણ દક્ષિણ
- * પ્રયોગવીર મહાવીરની પરંપરા આચરીએ—કાકા શક્તેલકર
- * દલિત શોપિત જનજીવનના ઉદ્ધારક—ડૉ. નરેન્દ્ર ભાનાવત
- * વૈચારિક અહિંસાના વાહક—ડૉ. પ્રેમસુમન જૈન
- * સો ટચના સોના જેવી આત્મનિર્ભરતા—શ્રી દલસુખભાઈ માલવાળીયા
- * ઉત્કટ યથાર્થવાદી - ભગવાન મહાવીર—મુનિશ્રી નથમલજી
- * મંદિરમાં કે ધંધામાં - ધર્મ એક જ રીતે વર્તે—શ્રી માણેકચંદ કટારીયા
- * સ્વનિયમના આચરનાર - ભગવાન મહાવીર—શ્રી રતિલાલ ચી. શાહ

સંકલનકાર : પ્રદુરસાએન રસિકલાલ વેરા

“પિશ્વને પ્રભુ મહાવીરની મહાન ભેટ”

લેખક : શ્રી સંજય એસ. ઠાકર

આજથી પ્રાચી ૨૫૮૭ વર્ષ પહેલા ક્ષત્રિય-કુટુંબમાં રહેતા ત્રિદાર્થ રાજાની રાણી ત્રિશલાદેવીની કુશિચં ચૈ. શુ. ૧૩ના દિવસે પ્રભુનો જન્મ થયો.

જન્મ જતાની સાથે જ જીવ માત્રને સુખ અને આનંદનો અનુભવ થયો. દેવાધિદેવ પ્રભુ મહાવીરના આ જન્મ કલ્યાણક મહોત્સવની ઉજવણી ગ્રામ જ ભક્તિભાવથી આ વર્ષે ભાવનગરમાં કરવામાં આવી હતી. શ્રી ભાવનગર જૈન શ્રવેતાંબર મૂર્તિપૂજક તપાશ્રીસંઘ, શ્રી સ્થાનકવાસી જૈન સંઘ મેહતા શેરી, શ્રી દિગંબર જૈન સંઘ હુમડનો રેલો, શ્રી સ્થાનકવાસી જૈન સોસાયટી કૃષ્ણનગર, ભારત જૈન મહામંડળ અને જૈન સોશ્યલિસ્ટ પના સંયુક્ત સહિયારા પુરુષાર્થની ચાલૂ વર્ષે પણ પ્રભુ મહાવીરના “ક્ષમા ચિરસ્ય ભૂપણમ” અને “અર્હિસા પરમે ધર્મે” ના સિદ્ધાંતને જગતમાં ફેલાવવા હતા.

સવારના ૮-૩૦ કલાકે મોતીબાગ ટાઉન-હોલથી પ્રભુ મહાવીરના જયનાદ સાથે શરૂ થયેલી આ ભવ્ય રથયાત્રા શહેરના રાજમાર્ગો પરથી પસાર થઈને દાદા સાહેબ પટ્ટાંગણમાં આ રથયાત્રા ઉતારવામાં આવી હતી. રથયાત્રામાં સૌ પ્રથમ ઇન્દ્ર-ધન, ત્યારબાદ બુદ્ધ બુદ્ધા શ્રીસંઘોના બાલક-બાલિકાઓ, પૂં સાધ્વીજી મહારાજો, પૂં ગુરુ ભગવંતો, સાઝન મહારાજ અને ૦૬નો વિશાળ નંબ્યામાં જોવાયા હતાં.

ત્યારબાદ દાદા સાહેબ પટ્ટાંગણમાં પૂં ગુરુ ભગવંતના મુખેથી દેશના સાંભળવા વિશાળ પ્રમાણમાં આબલ-વૃદ્ધા તથા બાકી-ગહેનો શાંત ચિતે ગોડવાઈ ગયા હતાં. મૃદા મૃદા વક્તાઓ સર્વશ્રી હો ભરતભાઈ ભીમાણી, પ્રા. જયેન્દ્રભાઈ ત્રીવેદી,

શેડશ્રી સૂર્યકાન્તભાઈ આર. શાહ વગેરેએ પ્રભુ મહાવીરના દિવ્ય સંદેશને અનુસરવા અને તેના ફેલાવો કરવા માટે લોકોને અનુરોધ કર્યો હતો. આ સમયે શ્રી ભાવનગર જૈન શ્રવ. પૂં તપા-સંઘના માનદ મંત્રીશ્રી જયંતિલાલ મગનલાલ શાહે પણ પોતાની નાદુરસ્ત તબીયત હોવા છતાં પણ પ્રભુ મહાવીરનો અમર સંદેશ “જગતના જીવ માત્રનું કલ્યાણ ઇચ્છુ” અને દર વર્ષે આ રીતે જન્મ કલ્યાણ ઉજવાય તેવી ઇચ્છા દર્શાવી વક્તવ્ય પુરૂ કર્યું હતું. ત્યારબાદ જેની આતુરતા-પૂર્વક રાહ જોવાતી હતી તેવા મહાન ત્યાગી ગુરુ ભગવંતો સર્વશ્રી પ. પૂં આ. ભ. વિજયપ્રોયંકર સૂરીશ્વરજી મંસાં, પ. પૂં પં. શ્રી હિંકાર-ચંદ્રવિજયજી ગણિ, પ. પૂં ગણિ શ્રી ચન્દ્રકીર્તિ-વિજયજી મંસાં, પ. પૂં મુનિશ્રી ભાસ્કર, મુનિશ્રી આદિ મુનિ ભગવંતોના જોરદાર પ્રવચનો થયા.

જેમાં પૂં પં. શ્રી હિંકારચન્દ્રવિજયજીએ મહાવીર તીર્થંકર કઈ રીતે બન્યા? તો કે પૂર્વેના ત્રીજા ભવે નંદન મુનિના ભવે “સવિ જીવ કડ” શાસન રચી” સંદેશ દ્વારા પોતાના આત્માના આ સંદેશથી અને પ્રભાવથી પોતે તીર્થંકર બન્યાં. પ્રભુનું પૂજ્ય પણ જોરદાર હતું. જન્મતાની સાથે જ દરેક જીવને સુખનો અનુભવ થયો. જ્યાં જાય ત્યાં રોગ, તાપ, કષ્ટ દૂર થાય. પ્રભુની સંયમ-સાધના પણ કેટલી કઠોર. પેલા સંગમદેવે છ-છ મહિના સુધી ઘેર ઉપસર્ગો કર્યા છતાં પણ પ્રભુની આંખમાં ન આંસૂ કે નહિ શિથીલતા, જ્યારે થાકીને સંગમ પાછા જાય છે ત્યારે ભગવાનની આંખમાં આંસૂ આવ્યા કે અરે રે બિચારો આ જીવ પોતાનો ભવ હારી જશે!

આવી અપાર કરુણા પ્રભુ મહાવીરના હૃદયમાં હતી, પૂ. મુનીશ્રી ગણિ. ચન્દ્રકીર્તિવિજયજી મ. સા. પણ પોતાની સુંદર શૈલીમાં કહ્યું કે જગતમાં ત્રણ પ્રકારના જીવો હોય છે. (૧) ભૂલ કરે પરંતુ તેનો સ્વીકાર ન કરે. (૨) ભૂલ કરે પણ તેનો સ્વીકાર કરી લે (૩) ભૂલોજ ન કરે. ત્યારે શુદ્ધ ભગવંતે કહ્યું કે પ્રભુ મહાવીર આ ત્રીજા પ્રકારના જીવ હતા. જેઓ કદાવી ભૂલો જ ન કરે.

પૂ. મુનિ શ્રી ભાસ્કર મુનીએ પણ પરમાત્મા મહાવીર દેવની આ રીતે ધર્મી ભક્તોની ભવ્ય ઉજવણી હર આલ યાય અને જૈન સંઘમાં કાયમ એકતા ટકી રહે તથા મહાવીરનો દિવ્ય સંદેશ જગતભરમાં ફેલાય તે માટે સુંદર પ્રવચન આપેલ.

પ્રવચન સમયે સમગ્ર કાર્યક્રમનું સંસાલન શ્રી મનુભાઈ શેઠે કરેલ. આ જ દિવસે રાત્રીના ૮ કલાકે દાદાસાહેબ પટ્ટાંગણમાં પ્રભુ મહાવીર ૨૫૮૭ દિવાની આરતીનો પ્રસંગ ગોઠવવામાં આવેલ હતો. તથા આ જ દિવસ બહેલી સવારે ૬-૩૦ કલાકે વાજતે ગાજતે શ્રી વૃદ્ધિચંદ્રજી પાઠશાળા તથા ઉજ્જવણી પાઠશાળાના ૩૦૦ ઉપરાંત બાલક-બાલિકાઓએ સંકેદ કપડામાં સજ્જ થઈ પ્રભુ મહાવીરનો ઉપદેશ જરજરકાર કરતાં ગતીઓમાં પ્રભાતફેરીના રૂપમાં નીકળ્યા હતા. તે આઠો આપણે સહુ આજથી જ પ્રભુ મહાવીરના માર્ગ તરફ પ્રયાણ આદરીએ.

કોટી વંદન હો પ્રભુ મહાવીરને

શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય

શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલયના મહાનાટક રાજ્યમાં મુંબઈ અધેરી અને પૂના તેમજ ગુજરાત રાજ્યમાં અમદાવાદ, વડોદરા, વલ્લભવિદ્યાનગર અને ભાવનગરમાં કેલેન્ડરમાં અભ્યાસ કરતાં વિદ્યાર્થીઓ માટે વિદ્યાર્થીગૃહો છે. તેમાં નવા સત્રથી પ્રવેશ મેળવવા માટેના અરજીપત્રકો આપવાનું ચાલુ છે. દરેક વિદ્યાર્થીગૃહ માટે અલગ અરજીપત્રક ભરવું આવશ્યક છે. જેવાંજેનર મૂલિ-પૂજક જૈન વિદ્યાર્થીએ વિદ્યાર્થીગૃહમાં પાગવાના નિયમો અને ધારાધારણ સાથેના અરજીપત્રકની કિંમત રૂ. ૨/ + ટપાલ ખર્ચ રૂ. ૦-૫૦ પૈસા છે દરેક દાતા ભલામણ કરનારની સંનામાં સહિત અલગ નામાવલિની કિંમત રૂ. ૨-૦૦ + ટપાલ ખર્ચ રૂ. ૦-૫૦ પૈસા છે.

જે શાખા વિદ્યાર્થીગૃહમાં પ્રવેશ મેળવવાનો હોય તેના સ્પષ્ટ નિર્દેશ સાથે ઉપરોક્ત સરનામે જરૂરી ટપાલ ટિકિટ (પોસ્ટલ ઓર્ડર મોકલવા નહીં) મોકલી નિયત અરજીપત્રક મંગાવી લેવાનું શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલયની એક અખબાર જોગી યાત્રીમાં જણાવવામાં આવ્યું છે.

સંસ્થાના તમામ વિદ્યાર્થીગૃહો માટેના અરજીપત્રકો મોડામાં મોડા તા. ૨૫-૨-૧૯૮૬ સુધીમાં ઉપરોક્ત સરનામે (શ્રી મહાવીર જૈન વિદ્યાલય, ઓગસ્ટ કોતિ માર્ગ, મુંબઈ-૩૦૦ ૦૩૬) પહોંચના કરવાનું આ યાત્રીમાં જણાવવામાં આવ્યું છે.

* મદ્રાસ, આગ્રા, ભરૂચ, પાલનપુર, અગામી તીર્થ, પોણ (મહાનાટક), યજ્ઞતેજ વગેરે સ્થળોએ પણ ભગવાન મહાવીરના જન્મ કલ્યાણકની રંગદર્શી ઉજવણી થયેલ

* બિહારમાં ક્ષત્રિયકુળ તથા પાવાપુરીમાં વિશીષ્ટ કાર્યક્રમો યોજવામાં આવ્યા હતા. વૈશાલીમાં શ્રી રાજીવ ગાંધી પણ હાજર રહ્યા હતાં.

દિવ્ય સંદેશ-પ્રભુ મહાવીરનો

લે. : શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર

પ્રેષક : સત્યવિદ્યાનંદ

ૐ અનવાર્ણી કાયા, યશોદા જેવી રાણી, અઢળક સામ્રાજ્યલક્ષ્મી અને મહાપ્રતાપી સ્વજન પરિવારને સમૂહ છતાં તેની મોહિનીને ઉતારી દઈ જ્ઞાનદર્શન યોગપરાયણ થઈ ભગવાન મહાવીરે જે અદ્ભુતતા દર્શાવી છે તે અનુપમ છે.

એનું એજ રહસ્ય પ્રકાશ કરતાં પવિત્ર ‘ઉત્ત-રાધ્યયનસૂત્ર’માં આઠમાં અધ્યયનની પહેલી ગાથામાં કપિલ કેવળીની સમીપે તત્વાભિલાષીનાં મુળકમળથી મહાવીર કહેવરાવે છે કે :-

“અધ્રુવ અને અશાશ્વત સંસારમાં અનેક પ્રકારના દુઃખ છે, હું એવી શું કરણી કરું કે જે કરણીથી કરી દુર્ગતિ પ્રતિ ન જાઉં?” એ ગાથામાં એ ભાવથી પ્રશ્ન થતાં કપિલમુનિ પછી આગળ ઉપદેશ ચલાવે છે :-

‘અધ્રુવે અસાસમંમિ’ - આ મહેદ્ તત્ત્વજ્ઞાન પ્રસાદીભૂત વચનો પ્રવૃત્તિયુક્ત યોગીશ્વરના સતત વૈરાગ્યવેગનાં છે. અતં બુદ્ધિશાળીને સંસાર પણ ઉત્તમરૂપે માન્ય રાખે છે છતાં, તે બુદ્ધિશાળીએ તેનો ત્યાગ કરે છે, એ તત્ત્વજ્ઞાનનો સ્તુતિમાત્ર અમત્કાર છે. એ અનિ મેઘાવીઓ અતં પુરુષાર્થની સ્ફુરણ કરી મહાયોગ સાધી આત્માના તિમરપટને ઝાળે છે. સંસારને શોકાબ્ધિ કહેવામાં તત્ત્વજ્ઞાની-આની ભ્રમણા નથી, પરંતુ એ સઘળા તત્ત્વજ્ઞાનીઓ

કંઈ તત્ત્વજ્ઞાન ચંદ્રની સોળે કળાઓથી પૂર્ણ હોતા નથી. આ જ કારણથી સર્વજ્ઞ મહાવીરનો વચન તત્ત્વજ્ઞાનને માટે જે પ્રમાણ આપે છે તે મહદ્ભૂત, સર્વમાન્ય અને કેવળ મંગળમય છે. મહાવીરની તુલ્ય ઋષભદેવ જેવા જે જે સર્વજ્ઞ તીર્થંકરો થયા છે. તેમણે નિસ્પૃહતાથી ઉપદેશ આપીને જગત હિતૈષિણી પદવી પ્રાપ્ત કરી છે.

સંસારમાં એકાંત અને જે અનંત ભરપુર તાપ છે તે તાપ ત્રણ પ્રકારના છે. આધિ, વ્યાધિ અને ઉપાધિઓથી મુક્ત થયા માટે પ્રત્યેક તત્ત્વજ્ઞાનીઓ કહેતા આવ્યા છે. સંસારત્યાગ, શમ, દમ, દયા, શાંતિ, સમા, ધૃતિ, અપ્રભુત્વ, ગુરુજનનો વિનય ત્રિવેક, નિસ્પૃહતા, બ્રહ્મચર્ય, સંન્યસ્ત્વ અને જ્ઞાન એનું સેવન કરવું; ક્રોધ, લોભ, માન, માયા, અનુરાગ, આશુરાગ, વિષય, હિંસા, શોક, અજ્ઞાન, મિથ્યાત્વ એ સઘળાનો ત્યાગ કરવો. આમ સર્વ દર્શનોનો સામાન્ય સાર છે. નીચેનાં એ ચરણમાં એ સાર સમાવેશ પામી જાય છે.

વર્ધમાન દવામીએ ગૃહવાસમાં પણ સર્વ વ્યવસાય અસાર છે. કર્તવ્યરૂપ નથી. એમ જાણવું હતું. તેમ છતાં તે ગૃહવાસને ત્યાગી મુનિચર્યો બ્રહ્મ કરી હતી, તે મુનિપણમાં પણ આત્મમર્ગે સમર્થ છતાં તે બળ કરતાં પણ અત્યંત વધતો બળની જરૂર છે, એમ જાણી મૌનપણું અને

અનિદ્રાપણું સાડાખાર વર્ષ લગભગ ભળ્યું છે, કે જેથી વ્યવસાય અગ્નિ તો પ્રાપ્ત થઈ શકે નહીં.

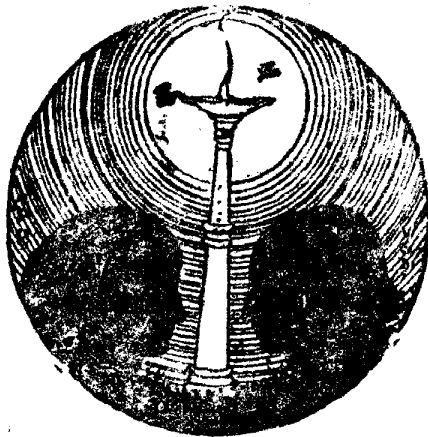
જે વર્ધમાન સ્વામી ગૃહવાસમાં છતાં અભોગી જેવા હતા, અવ્યવસાયી જેવા હતા, નિરપૃહ હતા, અને સહજ સ્વભાવે મુનિ જેવા હતા, આત્માકાર પરિણામી હતા, તે વર્ધમાનસ્વામી પણ સર્વ વ્યવસાયમાં અમાર થવું જાણીને, નીરસ જાણીને દૂર પ્રવત્યાં, તે વ્યવસાય, બીજા જીવે કરી કયા પ્રકારથી સમાધિ રાખી વિચારી છે, તે વિચારને ફરી ફરી તે ચર્ચા કાર્યે કાર્યે, પ્રવર્તિત પ્રવર્તિત સ્મૃતિમાં લાવી, વ્યવસાયના પ્રયત્નમાં વર્તી એવી રુચિ વિલય કરવા યોગ્ય છે. જો એમ ન કરવામાં આવે તો એમ ધણું કરીને લાગે છે કે હવે આ જીવવાની યથાયોગ્ય જિજ્ઞાસા મુમુક્ષુ પદને વિષે થઈ નથી, અથવા તો આ જીવ લોકમાંથી માત્ર કલ્યાણ થાય એવી ભાવના કરવા ઇચ્છે છે છે. પણ

કલ્યાણ કરવાની તેને જિજ્ઞાસા ઘટતી નથી, કારણ કે એ ય જીવનાં સરખાં પરિણામ હોય અને એક બંધાય, બીજાને અબંધતા થાય, એમ ત્રિકાળમાં બનવા યોગ્ય નથી.

‘પ્રભુ ભજો નીતિ સજો, પરડો પડોપકાર’ ખરે! એ ઉપદેશ સ્તુતિપાત્ર છે. એ ઉપદેશ આપવામાં કોઈએ કોઈ પ્રકારની અને કોઈએ કોઈ પ્રકારની વિચક્ષણતા દર્શાવી છે, એ સઘળા ઉદ્દેશો તો સમતુલ્ય દ્રશ્ય થાય તેવું છે. પરંતુ સૂક્ષ્મ ઉપદેશક તરીકે શ્રમણ ભગવંતે તે સિદ્ધાર્થ સંસ્તાના પુત્ર પ્રથમ પદવીનો ધણી થઈ પડે છે. નિવૃત્તિને માટે જે જે વિષયો પૂર્વે જાણ્યા તે તે વિષયોનું ખરું સ્વરૂપ સમજીને સર્વાંશે મંગળરૂપે બાધવામાં એ સંતપુત્ર મહાવીર વધી ગયા છે. એ માટે એને અનંત ધનદંવાદો લાગે છે.

* વડોદરામાં પ્રેરક ઉત્ખણી :- પૂજ્ય આચાર્યદેવ શ્રી વિજયભંડુભાસૂરીશ્વરજી મહાસ્વામી શુભ નિશ્ચામાં કચ્છી અચલગચ્છ જૈન સંઘ તથા શ્રી પ્રેમ કાઉન્સિલ દ્વારા વડોદરા સેન્ટ્રલ જોલમાં ભગવાન મહાવીરની મૂર્તિ સ્થાપિત કરવામાં આવી હતી.

પિશ્વ દષ્ટિ

લે. : પૃ. ૫૦ પં. શ્રી ભદ્રંકરવિજયજી

પદ્મજીવનિકાયનો અભોધ અને નિશ્ચય-વ્યવહારનું અજ્ઞાન, આ બે દોષ દ્વાને લૌકિક બનાવે છે, લોકોત્તર દયામાં પદ્મજીવનિકાય અને નિશ્ચય વ્યવહારનું જ્ઞાન રહેલું હોય છે.

એ રીતે શ્રી નવકારમંત્રને પણ લોકોત્તર બનાવનાર શ્રી પંચ પરમેષ્ઠીઓ સંબંધી યથાર્થ જ્ઞાન અને નિશ્ચય-વ્યવહાર સંબંધી યથાર્થ બોધ છે. એ બેમાંથી એકનું પણ અજ્ઞાન નમસ્કારને લૌકિક નમસ્કાર છે.

એ જ્ઞાન કદાચ પોતાને ન હોય પણ મંત્ર પ્રદાતા ગુરૂને હોય તો હજી ચાલે. બેમાંથી એકેયને ન હોય, તો ન ચાલે.

લૌકિક દયા અને લૌકિક નમસ્કાર, અલૌકિક જીવનના ધ્યેયની પ્રાપ્તિમાં અપૂરતાં નીવડે છે.

લૌકિક દયા મુખ્યત્વે દ્રવ્ય દયારૂપ હોય છે. તેના વિષય તરીકે સમગ્ર જીવ જાતિ નથી હોતી, સમગ્ર જીવજાતિ પ્રત્યે દરેક ભાવ ધારે. સ્નેહભાવ પદ્મજીવનિકાયના યથાર્થ બોધથી પ્રગટે છે.

નિશ્ચય અને વ્યવહાર એ બે નય છે, દષ્ટિકોણ

છે, આગળ અને પાછળ તથા એ દષ્ટિકોણ અપનાવવાથી-અર્થાત્-

‘નિશ્ચય દષ્ટિ હૃદય ધરીજી,

પાળે બે વ્યવહાર;

પુણ્યવંત તે પામશે,

ભવ સમુદ્રનો પાર.

તેમાં તારનાર આ દષ્ટિના દાતા શ્રી અરિહંતાદિ છે એવી દૃઢ સમજ રહેવી જોઈએ. કારણકે આવી દષ્ટિના સ્વામી શ્રી અરિહંત જ છે.

આ દષ્ટિને (વિશ્વદષ્ટિ પણ કહે છે. પરને સ્વા-વિક ભાવ આપવાનું દૈવત પ્રગટવું તે આ દષ્ટિની દેન છે.

જીવમાં શિવનું દર્શન આ દષ્ટિ કરાવે છે. તેથી તેને જિનદષ્ટિ પણ કહે છે.

શ્રી પંચ પરમેષ્ઠિ નમસ્કારનો સાર પણ એ જ છે કે જીવમાત્રનો હાર્દિક સત્કાર કરો. આ સત્કાર એ એક એવું મહાન સત્કાર્ય છે કે, જેના પ્રભાવે જીવ, શિવપદનો અધીકારી બને છે. આ સત્કાર્ય તે ભાવ નમસ્કાર છે.

સ્નેહ પરિણામ

લે : પૂ. પ. શ્રી ભદ્રકંઠિજયજી

માયા, મિથ્યાત્વ અને નિયાણ એ ત્રણે શક્યોનો નાશ, એક સ્નેહ પરિણામથી સાધ્ય છે.

જ્યાં સ્નેહ, ત્યાં માયાવૃત્તિ કે લોભવૃત્તિ રહેતી નથી. અને જ્યાં સ્નેહ, ત્યાં બીજાઓને આત્મસમ ન ગણવાની મિથ્યાવૃત્તિ પણ નથી.

આ ત્રણેવૃત્તિ મોક્ષમાર્ગમાં શક્ય તુલ્ય છે.

સકળ સત્ત્વ પ્રત્યે સ્નેહનો પરિણામ પરમછોટ્ટુપા લભ્ય છે. કૃપા અહેતુકી છે. તેમ ભક્તિ પણ નિષ્કામ બેઠએ.

સ્નેહમાં લેવાની વૃત્તિ હોતી નથી, આપવાની જ હોય છે એ જ નિષ્કામતા છે. નિયાણ બંધના નિષેધનું પાલન સ્નેહ પરિણામના અસ્તિત્વ વડે જ શક્ય છે. સ્નેહ પરિણામ નિષ્કામ ભક્તિથી જ શક્ય છે. નિષ્કામ ભક્તિ, નિષ્કામ કર્ણના વિચારથી જ બળે અને નિષ્કામ કર્ણના આત્મ-તત્ત્વના સંવેદનથી જ બળે છે.

તે સંવેદન મૈત્ર્યાદિ ભાવ સ્વરૂપ છે. પ્રથમ જીવતત્ત્વનું આલોકન, પછી ઉપલબ્ધ અને છેલ્લે સંવેદન છે.

આલોકન સામાન્ય સ્વરૂપનું, ઉપલબ્ધ વિશેષ સ્વરૂપનો અને ઉપલબ્ધની તીવ્રતા વડે આવરણ થાય છે.

આલોકન એટલે દર્શન. ઉપલબ્ધ એટલે જ્ઞાન અને સંવેદન એટલે ચારિત્ર.

દર્શન એટલે નિષ્કામ ભક્તિ

જ્ઞાન એટલે નિષ્કામ કર્ણ.

ચારિત્ર એટલે નિષ્કામ કર્મ.

આ રીતે રત્નત્રયીનો સમુચ્ચય છે.

દેવાધિદેવ પાસે રત્નત્રયીની માગણી કરતી વખતે આ રીતનું તેનું જે સ્વરૂપ છે, તે તે માગણી તરત જ સંતોષાય છે. કારણ કે આ માગણીના મૂળમાં શુદ્ધ સ્નેહ છે.

આવા સ્નેહ પરિણામ વડે જ ત્રણે રત્નોનું યથાર્થ જાતન થાય છે. અને માહ-મિથ્યાત્વાદિ શક્યનું નિકંદન નીકળી જાય છે. મોટે આરાધકે આ સ્નેહ પરિણામ પૂર્ણ જીવનની આરાધનાને લક્ષ્ય બનાવવાની અતિ આવશ્યકતાને પોતાના જીવનમાં પ્રધાન સ્થાન આપવું બેઠએ.

(અનુસંધાન ટાઇટલ પેજ ઇનું ચાલુ)

‘આપ મારી સાથે ચાલો’ એમ કહી સાંજના લોજન વખતે પ્લેટમાં છાંડેલું અન્ન ખતાવ્યું.

જાપાની ગૃહિણીને બધી વાત સમજાઈ ગઈ. તેણે કામવાણીને ‘મધુ’ સમજાવી કહ્યું, “બહેન, આજે અમારી સાથે જમવામાં એક ભારતીય મહેનાન હતા એમને આપણા કડક નિયમ અને શિસ્તની બિલકુલ ખબર નથી આ અપરાધ તેમનાથી અજાણતા થઈ છે, તો તમે તેમને દરશુજર કરો.”

સાચી પરિસ્થિતિની જાણ થતા પેલી કામવાણીએ આપેલી ‘મૌખિક’ નોટિસ પાછી ખેંચી લીધી.

ભારતીય વેપારીને બીજા જાપાની મિત્ર દ્વારા ખબર પડી ત્યારે તેમણે ખૂબ જ લોંઠપ અનુભવી.

પોતાના જાપાની રજમાનને ક્ષમાપત્ર લખતા એ શેઠે બહુજ ભારપૂર્વક જણાવ્યું, “ભાઈ, જે દેશમાં એક સામાન્ય નોકરડીના મનમાં રાષ્ટ્રીય દુર્વ્યય માટે આટલી બધી ઊંડી વ્યથા ભરેલી હોય એ દેશ ખરેખર મહાન છે. મારા એ અપરાધ બદલ ક્ષમા માગુ છું. જમ્યા પછી લોજન છાંડવાની આવી કુટેવ મેં સદંતર લ્યજી લીધી છે!

જનકલ્યાણમાંથી
જાન્યુઆરી-૧૯૮૯

શ્રી નવસ્મરણાદિ સ્તોત્ર સન્દોહનું પ્રકાશન

શ્રી નવસ્મરણાદિ સ્તોત્ર સન્દોહનું મુનિ શ્રી ચરણવિજયજી મહારાજ સાહેબ દ્વારા સંપાદન કરાવી વિ. સં. ૧૯૯૨માં આ સભા તરફથી પ્રકાશન કરવામાં આવ્યું હતું. સુન્દર-સુઘડ સ્પષ્ટ દેવનાગરી લિપિમાં પ્રિન્ટ હોવાથી સમગ્ર ભારતમાંથી તેની માંગણી આવતા તેનું પુનર્મુદ્રણ કરીને પ્રગટ કરેલ છે. મજબુત પ્લાસ્ટીક કવર સહીતની આ સુન્દર પુસ્તિકા દરેક જૈનના ઘરમાં વસાવવા જેવી છે, કિંમત રૂ. ૭-૦૦ છે.

વધુ વિગત માટે લખો :-

શ્રી જૈન આત્માનંદ-સભા ખાદગેઈટ, ભાવનગર-૩૬૦૦૦૧.

❖ રાષ્ટ્રહિતની ખેવના ❖

“મહાશય, આવતી કાલે આપ અમારી સાથે આવી લોજન લેશો તો હું તેમજ મારો પરિવાર અત્યંત આનંદ અનુભવીશું.” જાપાનનાં એ વેપારીએ ભારતથી વેપાર અર્થે જાપાન આવેલા પોતાના વેપારી મિત્રને નોતરું આપ્યું.

“હા, હા, જમવા તો જરૂર આવીશ, પણ આપ જાણો છો કે હું તો ચુસ્ત શાકાહારી છું.”

“અમે સૌ પણ આપની સાથે શાકાહારી લોજનની લિજન્ટ માણીશું.”

લોજનનો કાર્યક્રમ સાંજના રાખવામાં આવ્યો હતો. ભારતીય વેપારી જાપાની મિત્રના પરિવાર પરિચિત હતા. એમને ઘેર બે ત્રણવાર આવી ચૂક્યા હતા. જાપાનના પ્રવાસેથી જ્યારે જ્યારે એ ભારત પાછા ફરતા ત્યારે જાપાનના ઘરોની સુઘડતા, સ્વચ્છતાની, કલાત્મક સમજાવટની પ્રશંસા કરતા થાકતાજ નહિ.

જાપાની દબથી બનાવેલ સ્વાદિષ્ટ વાનગીઓ શેઠને બહુજ ભાવી. પણ શેઠને પોતાને પડી ગયેલી ભારતીય કુટેવ મુજબ લોજન સમાપ્ત થયે એકું છાંડી જિભા થયા.

થોડીક ઔપચારિક વાતો કરી શેઠ તો ત્યાંથી વિદાય થયા. જાપાની પરિવાર અગત્યના બીજા કામમાં પડી ગયો. શેઠ પ્લેટમાં છાંડેલી લોજન સામગ્રીનો ખ્યાલ પરિવારમાંથી કોઈને ન રહ્યો.

રાત્રે ઘરકામ કરતી બાઈએ જાપાની વેપારીની પત્ની પાસે આવી મૌખિક નોટિસ આપતા કહ્યું, “બાઈ સાહેબ, આવતી કાલથી આપ બીજા કામવાળી શોધી લેજો. મારાથી હવે આ ઘરમાં કામ નહિ થઈ શકે.”

“પણ એનું કારણ તો કહીશ ને? પગાર ઓછો પડે છે?”

“બાઈ સાહેબ, જે ઘરમાં દેશનું અનાજ આ પ્રમાણે વેંડકાતું હોય એ ઘરમાં નોકરી કરું તો મેં રાષ્ટ્રદ્રોહમાં સહકાર આપ્યો કહેવાય.”

“તને કોણે કહ્યું કે આ ઘરમાં અનાજનો બગાડ થઈ રહ્યો છે?”

(અનુસંધાન ટાઈટલ પેજ ૩ ઉપર)

તંત્રી : શ્રી કાન્તિલાલ જે. દોશી એમ. એ.

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર.

મુદ્રક : શેઠ હેમેન્દ્ર હરિલાલ આનંદ પ્રી. પ્રેસ, સુતારવાડ, ભાવનગર.